

כנרתי יהונתן (Kokerbeck)

נולד ב-11.3.1923 ב-Bielefeld, גרמניה

עלה לארץ ב-1939

התגייס לפלמ"ח ב-1942

הצטרף לפל"מ ב-1943

ה ע ס נ ה ר י ס ' ו

בשייך א-ברק. למדנו חבלה, עזרה ראשונה, תורת התזונה, השתלטות על המון ואגרוף. לאחר מכן הפלגתי כשלושה חודשים ב-"עמוס", שמלבד קציניה, צוותה כולה בפל"מאים, בין נמלי לבנון, קפריסין ומצריים. לאחר זאת שבתי לקיסריה, המשכתי בהדרכה והשתתפתי בהורדת מעפילים.

ב-29.05.46 יצאתי ב-"אליהו גולומב" לאיטליה. ערב ההפלגה הוזמנתי עם עוד שני חברים לבית סולל בונה ברח' הנמל בחיפה להיפרד מיצחק שדה. הוא איחל לנו הצלחה ואמר שמרגע זה אנו מושאלים מהפלמ"ח למוסד לעליה ב' לצורך העלאת יהודים ארצה, אבל אם משום מה תנתן לנו הוראה להוביל ספינות למקום אחר, אין למלא הוראה כזו, אלא לנהוג על פי פקודתו עכשיו ולחתור לחופי הארץ.

בתחילה היה לי קושי לתקשר עם הניצולים. חששתי לדבר אליהם גרמנית, שפת אמי, אותה שפה שהם שמעו בשנים האחרונות ודאי היתה שנואה עליהם. הפתרון עבודי היה לשבור את הגרמנית הצחה, לכעין יידיש. זה הקל עלי במידת מה, מקווה אני שגם הובנתי. ממג'נטה באיטליה הועברתי למארסי. בתחילת אוגוסט יצאתי יחד עם דוד בן-חורין (דודלה) ויוסף לוסטיג בספינת "עמירם שוחט" להעלאת עולים בליל ט' באב מאיטליה. לא ידענו מי הם העולים ורק לאחר ההפלגה התברר שמחציתם אנשים דתיים. רובם נמנעו לאכול כיום הצום וחלקם סבלו מכך לאורך כל ימי ההפלגה, כי הרגשת הקבס לא עזבם כל הדרך. התמזל מזלנו והצלחנו להורידם בשלום בקיסריה. בסוף 1947 מוניתי אחראי לציוד ותחזוקתו בקיסריה. מלאתי תפקיד זה עד שהועברתי לפיקוד ביחידה של חיל הים שהשכנה ב"לידו" בטבריה ונועדה לפלוש לחוף הסורי בכנרת. פעולה זו לא בוצעה בסופו של דבר.

לאחר המלחמה שבתי לעין-גב ועסקתי בדייג ושייט. מתי שהוא בתקופה זו השטתי את בן-גוריון ומלוויו לחזות בניסוי של טורפדו מונחה בכנרת. זה אשר אמור היה לפגוע בחבית כלשהי, אך תוך כדי שייטו אבדה השליטה בו. הוא התרומם, עשה קשת ונע במהירות לכיוון ספינתנו. ברגע

כתחילת 1938 עבדתי במסגרת הכשרה ימית על ספינת גרר בנמל המבורג.

כעבור זמן הוצע לי לעבוד להכשרה חקלאית, כי "אין צורך בימאים בא". הייתי בהכשרה זאת בסביבת המבורג מ-3.8.38 עד 13.12.38.

עליתי ארצה לקיבוץ גבעת השלושה ב-13.3.1939, יום הולדתי ה-16, במסגרת עליית הנוער. בינואר 40 עברתי לקיבוץ עין-גב, בו עסקתי בדייג ובשמירת שדות. נעצרתי בתחילת אוקטובר 1941 על ידי משטרת האגם הבריטית ונשלחתי למאסר בכלא עכו. המשפט התקיים בבית הדין הצבאי בירושלים במרץ 1942. פסק הדין קבע "לא אשמים מחוסר הוכחות". זאת למרות שנמצא נשק בסירתנו. כנראה שפסקו כך, כי האוירה בישוב באותו זמן היתה מאד נסערת בעקבות אסון טביעת ספינת העולים "סטרומה" כשבועיים לפני מועד המשפט.

התגייסתי לפלמ"ח במאי 1942 והוצבתי לפלוגה ד' בגבעת חיים.

בעת הקמת המחלקה הימית עברתי לשרת בה. ישבנו במחנה אוהלים בקיבוץ שדות-ים בקרית-חיים בפיקודו של זלמן פרח ועברנו בסבלות בנמל חיפה.

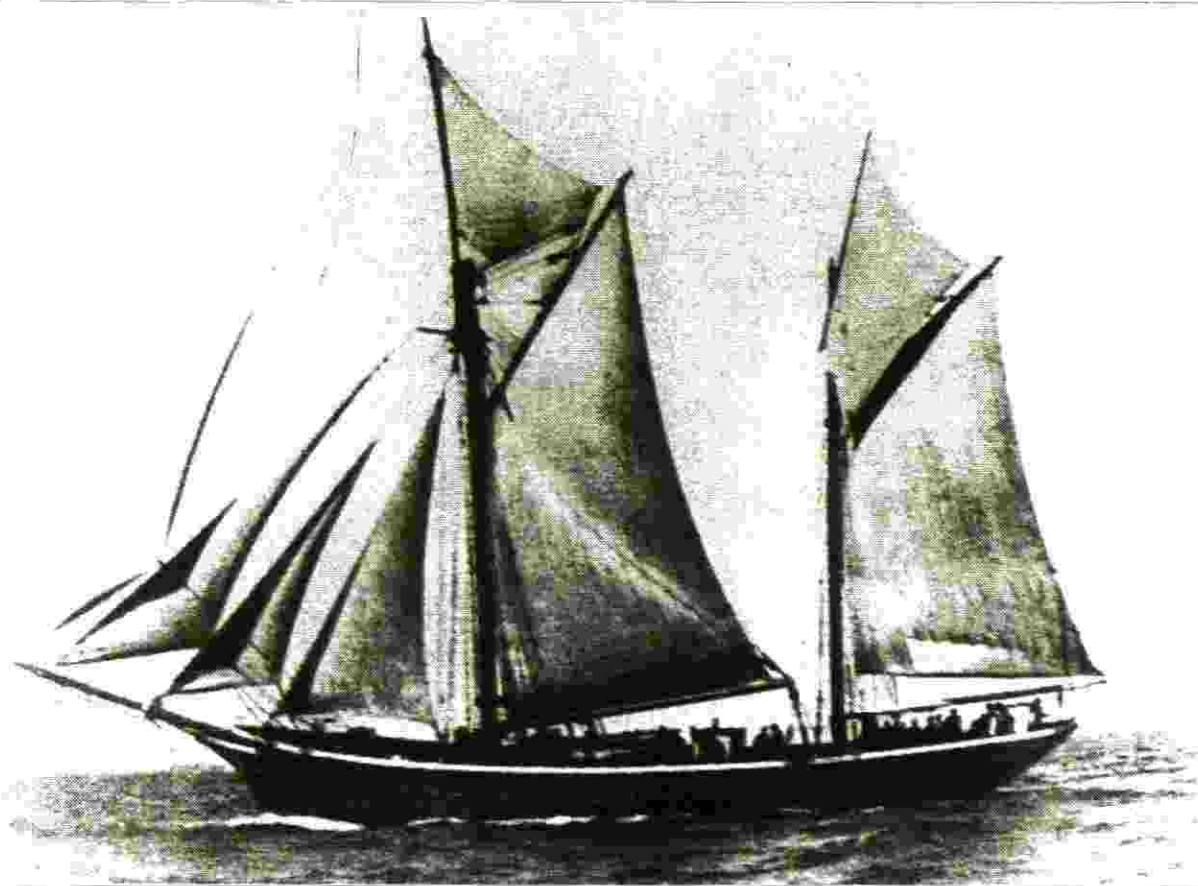
כאן נולד ה-"13". ערב הפלגתו של אחד מחברינו כמלח באוניית סוחר, ב-13 של אותו חודש, ישבנו לחגוג ואמרנו אז: בכל חודש ב-13 בו, בשעה 21:00, בכל מקום שנהיה, נרים כוסית לכבוד יתר החברים הפזורים בעולם. כאשר עברנו לכסיסנו בקיסריה התחלתי לעסוק בהדרכה בקורסים הקצרים, אותם עברו כל הפלמחאים ובקורסים למפקדי סירות. כדי לעשות גם לפרנסתנו ככל אנשי הפלמ"ח, עברנו בדייג וכל מיני עבודות עונתיות בשדות-ים, עין-המפרץ, עין-הים ונוה-ים. הועסקנו בין היתר בתלישת פשתן, קטיף כותנה, תירס וחמניות. באותה תקופה המשכתי בהכשרתי הצבאית ופעלתי כמו כולם בפעולות השונות של "תנועת המרי העברי". בתחילת 1945 הועברתי לקיבוץ יגור כדי ללמוד בטכניון בחיפה בקורס חובלים ב'. למדנו אנגלית, מתמטיקה, נוטות חופים ושל מים עמוקים, קריאת מפות ימיות, מכנה אוניות, הכרת מכשור וציוד ימי. אחר כך התקיימה במשך שבועיים השתלמות בבית אלכסנדר זייד

אחרון הצלחנו לחמוק ממנו.

בעקבות הפילוג בקיבוץ המאוחד עברתי ליגור והתחלתי לעסוק במכונאות.

למדתי בבית ספר להכשרה טכנולוגית, באוניברסיטה והכנה למהנדסות.

בסוף 1961 התחתנתי שנית, עברתי לגור ברחובות והתחלתי לעבוד כמכונאי בתחנות הטרקטורים. משנת 1964 עד ליציאתי לגמלאות ב-1989 עבדתי במשרד העבודה. בהתחלה כמדריך מקצועי ולאחר מכן כמפקח מכונאות. יש לי שתי בנות ובן, ארבעה נכדים ונכדה.

הספינה "עמירם שוחט" - (IDEROS) הורידה 183 המעפילים בקיסריה (בסיס הפל"ם) למרות המצור הבריטי על חופי הארץ